

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/180/2023
Identifikačné číslo spisu: 7514216639
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7514216639.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. B. O., S., E. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóm, Kráľovský Chlmec, Hlavná 799/63, proti žalovanej 1/ Slovak Telecom a.s., Bratislava, Bajkalská 28, IČO: 35 763 469, zastúpenej advokátom JUDr. Augustínom Tomášom, Košice, Floriánska 16, žalovanej 2/ KOREMA a.s., Bratislava, Pajštúnska 1, IČO: 35 838 809, o určenie neplatnosti časti zmluvy a o zaplatenie sumy 1 356,50 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 16C/274/2014 (aktuálne na Mestskom súde Košice), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. decembra 2021 sp. zn. 6Co/127,128/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. decembra 2021 sp. zn. 6Co/127,128/2021 zrušuje a vec v mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie, aktuálne Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. júla 2020 č. k. 16C/274/2014-439 žalobu a návrh na prerušenie konania zamietol, žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi a žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal. Doplniacim rozsudkom z 21. júla 2021 č. k. 16C/274/2014-532 konanie v časti o zaplatenie sumy 1 356,50 eura s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o zriadení vecného bremena uzatvorená medzi žalovanými v časti čl. II ods. 1 písm. b), c), e) a f) je neplatná z dôvodu nedostatočnej identifikácie a neurčitosti a zmluva o zriadení vecného bremena uzatvorená medzi žalovanými v časti čl. II ods. 1 písm. d) je neplatná z dôvodu obchádzania zákona a rozporu s dobrými mravmi.

1.1. Súd prvej inštancie mal preukázané, že dňa 17. decembra 2009 žalobca so žalovanou 2/ uzavreli kúpnu zmluvu, na základe ktorej došlo k prevodu nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k. ú. W., a to parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría, parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría, stavba súpisné číslo XXX, stojaca na pozemku parcela č. XXX/X - automat. telefónna ústredňa. Kúpnu zmluvou žalobca prevzal nehnuteľnosti s ťarchami vymedzenými v článku V. bod 5i-iii. Právne

vec posúdil podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom do 30. júna 2016 a § 137 písm. c) Civilného súdneho poriadku (ďalej aj „CSP“). Dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, preto bez posudzovania dôvodnosti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia o jeho ústavnej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zmenu žaloby, pretože nevzhladol dôvody na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Doplniacím rozsudkom rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1 356,50 eura s príslušenstvom, tak že konanie v tejto časti vylúčil na samostatné konanie.

1.2. Ohľadne návrhu na odročenie pojednávania stanoveného na deň 22. júla 2020 uviedol, že žalobca nespĺnil povinnosť bezodkladného oznámenia prekážky a žiadosti o odročenie pojednávania, a preto žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel. Uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu doručená krátko predtým, než súd vo veci začal pojednávať. Zástupca žalobcu poukázal na to, že má zdravotné problémy a od vzniku pandémie sa nezúčastnil pojednávania. Za tejto situácie mohol zástupca súdu oznámiť túto okolnosť už 15. júla 2020, kedy bol na ošetrení.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 7. decembra 2021 sp. zn. 6Co/127,128/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom súdu prvej inštancie, okrem výroku, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol a odmietol odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom vo výroku, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol a vo výroku, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 1 356,50 eura s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie.

2.1. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neosvedčil existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti časti zmluvy o zriadení vecného bremena uzatvorenej medzi žalovanými. Podľa odvolacieho súdu žalobcom požadované určenie neplatnosti časti zmluvy neslúži na odstránenie právnej neistoty a spornosti. Žalobcom uplatnená určovacia žaloba neslúži potrebe praktického života, nakoľko neistú situáciu žalobcu nevyrieši. Z uvedeného dôvodu je preto žalobcom uplatnená určovacia žaloba neúčelná a procesne neprípustná. Žalobca bol podľa kúpnej zmluvy informovaný o stave nehnuteľnosti a o všetkých právach tretích osôb, prejavil vôľu nadobudnúť nehnuteľnosť do svojho vlastníctva spolu so zriadenými vecnými bremenami a užívanie vecného bremena zriadeného už v roku 2007 podľa vyjadrenia žalovanej 1/ nevyvolávalo žiadne pochybnosti. Navyše o určitosti a rozsahu vecných bremien rozhodovala správa katastra pri rozhodnutí o povolení vkladu vlastníckeho práva a práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na základe zmluvy z 25. septembra 2007. Ak teda príslušná správa katastra rozhodovala o zápise vlastníckeho práva a práva vecného bremena na základe kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena uzavretej žalovanými a dospela k záveru, že rozsah vecného bremena je v zmluve špecifikovaný dostatočne určite a zrozumiteľne a vklad vlastníckeho práva a práva zodpovedajúceho vecnému bremenu povolila, súd musel na uvedené rozhodnutie prihliadnuť. Vecne správne preto rozhodol súd prvej inštancie, ak žalobu žalobcu o určení neplatnosti časti zmluvy z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, zamietol.

2.2. K nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, ak uznesením č. k. 16C/274/2014-420 z 5. marca 2020 neprípustil zmenu žalobného návrhu, odvolací súd uviedol, že správnosť tohto záveru nie je oprávnený preskúmať, keďže proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Odvolací súd doplnil, že možnosť meniť žalobu nie je absolútna a zákon ju obmedzuje najmä z dôvodov hospodárnosti a upravuje tak, aby nedochádzalo k jej zneužívaniu. V prejednávanej spore žalobca opakovane upresňoval petit žalobného návrhu, t. j. dňa 7.11.2014, 23.10.2018, 3.6.2019, 23.7.2019. Pri posudzovaní zmeny žaloby je potrebné citlivo rozlišovať, kedy ide o odstraňovanie väd žaloby príp. len zmenu formulácie vo výroku, a kedy ide o zmenu žaloby z vlastnej iniciatívy strany sporu.

2.3. K námietke týkajúcej sa posúdenia žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania dňa 22. júla 2020 odvolací súd uviedol, že zástupca žalobcu podaním doručeným súdu dňa 20. júla 2020 požiadal o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Uviedol, že z podania zástupcu a lekárskeho potvrdenia nevyplýval záver, že z dôvodu zdravotného stavu sa nemohol dostaviť na pojednávanie, a že jeho zdravotný stav je tak vážny, že je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Zástupca žalobcu ani bližšie nenaznačil, akého charakteru sú jeho zdravotné problémy, nakoľko nie každý zdravotný problém bráni v účasti na pojednávaní, a teda nebolo možné urobiť spoľahlivý záver o dôležitosti dôvodu

pre odročenie pojednávania, t. j. či zdravotný dôvod je skutočne tak dôležitý, že mu znemožňuje účasť na pojednávaní. Rovnako nebola splnená ani povinnosť bezodkladnosti oznámenia dôvodu odročenia pojednávania, nakoľko vychádzajúc z lekárskeho potvrdenia bol zástupca žalobcu ošetrovaný dňa 15. júla 2020, pričom táto skutočnosť bola oznámená súdu dňa 20. júla 2020.

2.4. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku vo výroku, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania, a doplniacemu rozsudku vo výroku, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 1 356,50 eura s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie, teda proti ktorým odvolanie nie je prípustné, odvolací súd toto odvolanie odmietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

3.1. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP namietol, že odvolací súd nedal odpovede na jeho relevantné odvolacie námietky. Súd prvej inštancie nerozhodol o zmenách žaloby, ale uznesením z 5. marca 2020 rozhodol iba o nepripustení zmeny žaloby.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pokiaľ ide o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a pokiaľ ide o posúdenie naliehavého právneho záujmu, keď je zrejmé, že rozhodnutie o žalobe by nevedlo k rozmnožovaniu ďalších zbytočných súdnych sporov a odstránila by sa spornosť práva. Z jednotlivých dôkazov a podaní zo spisu vyplýva, že dovolateľ mal vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu na výber žalovať na určenie alebo na plnenie, ktoré vzhľadom na daný prípad a okolnosti hodné osobitného zreteľa vzájomne sa nevyklučujú. Žaloba o uloženie povinností by síce bola riešením, avšak úplne by neodstránila spornosť práva, pričom určovací žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu, a teda je prípustná aj napriek tomu, že je možná i iná žaloba (5Cdo/31/2011, 4Cdo/89/2007). Predmetné vecné bremeno sa zapisuje v katastri nehnuteľností, pričom ak navrhuje navrhovateľ určenie svojho práva, resp. neexistenciu určitého práva, ktoré sa zapisuje do Katastra nehnuteľností Slovenskej republiky je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 2ObdoV/11/2019 uviedol, že v prípade vyhovenia žalobe možno očakávať, že účastníci sa určovacímu rozsudku dobrovoľne podrobia a dôsledky vyvodlia bez ďalšieho donucovania. K dôvodnosti žaloby o určenie a preukázaní naliehavého právneho záujmu dovolateľ ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/179/2010 a 1Obo/23/2008. Zdôraznil, že sa domáha určenia neplatnosti vecného bremena in rem, teda sa domáha určenia svojho práva, ktoré sa zapisuje do katastra nehnuteľností, a preto je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Odvolací súd sa teda odklonil od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2ObdoV/11/2019, v ktorom najvyšší súd komplexne rieši posúdenie naliehavého právneho záujmu na určení práva a tým založil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý dovolací dôvod obstojí aj podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

3.3. Namietol tiež, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s uznesením súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny žaloby so záverom, že voči takému rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné došlo k odňatiu jeho práva na súd (denegatio iustitiae) s poukazom na § 398 ods. 2 CSP a tiež namietol, že súd nerozhodol o predchádzajúcich návrhoch na zmenu žaloby z 7.11.2014, 23.10.2018 a 3.6.2019. Postup podľa § 389 ods. 2 CSP mal súd aplikovať aj vo vzťahu k doplniacemu rozsudku, keďže týmto rozsudkom došlo k procesnému pochybeniu a nesprávnemu postupu súdom prvej inštancie, kedy malo byť rozhodnuté dvoma výrokmi v tom istom konaní. Na vydanie doplnacieho rozsudku o vylúčení konania o druhej časti výroku na samostatné konanie neboli splnené zákonné ani procesné podmienky.

3.4. K posúdeniu otázky v súvislosti s prerušením konania a žiadosťou o odročenie pojednávania sa dovolateľ nevyjadril a výrok pokiaľ ide o prerušenie konania ponechal na posúdenie dovolaciemu súdu (z čoho podľa obsahu je možné vyvodiť, že odmietajúci výrok dovolateľ nenapadá - pozn. dovolacieho súdu).

3.5. Dovolateľ navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zrušiť uznesenie súdu prvej inštancie z 5. marca 2020 a doplniací rozsudok súdu prvej inštancie a zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolacím súdom nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ani toto rozhodnutie nezáviselo od vyriešenia právnej otázky,

ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, preto dovolanie nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Dovolanie nie je prípustné ani v zmysle § 420 písm. f) CSP, nakoľko dovolateľovi nebolo postupom súdu znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nepripustením zmeny žaloby nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a svoj prípadný nárok si môže pred súdom stále uplatniť. Vylúčením veci na samostatné konanie takisto nedošlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, ani k odňatiu možnosti konať pred súdom.

5. Dovolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 1/ zotrval na svojom dovolaní. Poukázal na to, že celé konanie od počiatku trpí procesnými nedostatkami, ktoré sú nezlučiteľné so spravodlivým procesom ale aj právoplatné čiastkové rozhodnutia v rámci tohto konania, ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej obsahujú vady uvedené v § 365 ods. 1 CSP, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

6. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/133/2022 z 27. októbra 2022 dovolanie v časti namietanej procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti [§ 447 písm. c) CSP], pretože takéto vady nezistil. Vo zvyšnej časti dovolanie odmietol z dôvodu, že dovolateľ dovolacie dôvody nevymedzil spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP [§ 447 písm. f) CSP], a keďže prípustnosť dovolania nemôže byť súčasne vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) aj c) CSP, vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu neskúmal.

7. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu žalobca napadol ústavnou sťažnosťou, ktorej ústavný súd vyhovel nálezom č. k. I. ÚS 257/2023-66 z 24. októbra 2023 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“ alebo „zrušujúci nález“), ktorým zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/133/2022 z 27. októbra 2022 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Ústavný súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že „... záver najvyššieho súdu o nezistení dovolaním namietaných procesných väd konania cez dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je správny, pričom zdôraznil, že právny poriadok práve prostredníctvom posudzovania porušenia práva na spravodlivý proces umožňuje aj dovolaciemu súdu, aby preskúmal, či opravný prostriedok (odvolanie), ktorý strana sporu využila, predstavoval účinnú ochranu jej základných práv alebo slobôd. Strana sporu predsa nemôže byť bez možnosti nápravy vystavená tomu, že z vykonaných dôkazov budú vyvodené neprípustné a nelogické závery. Uvedené nie je v rozpore s § 442 CSP, podľa ktorého je súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je totiž preskúmanie procesného postupu súdu (m. m. III. ÚS 104/2022). Úvahy najvyššieho súdu tým nesmerovali k tomu, či vecné bremeno na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy uzavretej žalovanou 1/ a žalovanou 2/ 25. septembra 2007, mohlo vzniknúť (vzniklo) už skôr zo zákona (originárnym spôsobom) a následným prevodom týchto nehnuteľností sa ďalšia osoba (žalobca) stala subjektom už existujúceho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (odvodeným spôsobom) a či vznik vecného bremena zo zákona bránil vzniku vecného bremena iným spôsobom, v danom prípade písomnou zmluvou o zriadení vecného bremena uzavretou medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/ 25. septembra 2007. Tu vôbec nešlo o dotváranie veci na úkor procesnej protistrany, ale o konanie v súlade so zásadou iura novit curia (súd pozná právo), ktorá určuje zodpovednosť súdu nielen za jeho postup v konaní, ale aj za jeho rozhodnutie, ktorým sa konanie skončilo. Vo vzťahu k tvrdeniu najvyššieho súdu, že prípustnosť dovolania nemôže byť súčasne vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) aj c) CSP, a preto vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu neskúmal, ústavný súd odkázal na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 644/2021 zo 14. decembra 2021 týkajúce sa otázky viazanosti dovolacími dôvodmi, ako aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 342/2019 z 15. apríla 2020 týkajúci sa otázky prípustnosti dovolania a práva na súdnu ochranu.“.

9. Podľa ústavného súdu „... i okresný súd sa dôvodnosťou žaloby nezaoberal, a teda v tomto smere nevykonal dokazovanie, keďže dospel k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení s tým, že prípadný úspech žalobcu v tomto konaní by nezmenil jeho právne postavenie a vyhovie žalobe by nemohlo priniesť žiadne konečné právo žalobcovi, nanajvýš by mohlo byť prostriedkom pre ďalšie súdne konania, čo je zásadne neprípustné. Uvedený záver okresného súdu

krajský súd považoval za vecne správny, pričom konštatoval, že „rozhodnutiu súdu v potvrdenej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesom sporových strán nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 - § 194 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok v potvrdenej časti nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“. Ústavný súd však zistil, že hoci v jeho odôvodnení krajský súd uviedol, v čom spočíva účel určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP účinného do 30. júna 2016, pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu, ktorý vyjadril nesúhlas so záverom okresného súdu o neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, sa prioritne nevysporiadal s tým, či vecné bremeno na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy uzavretej žalovanou 1/ a žalovanou 2/ 25. septembra 2007, mohlo vzniknúť (vzniklo) už skôr zo zákona (originárnym spôsobom) a následným prevodom týchto nehnuteľností sa ďalšia osoba (žalobca) stala subjektom už existujúceho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (odvodeným spôsobom). Pokiaľ by krajský súd dospel k záveru, že tomu tak bolo, zistenú skutočnosť mal následne podrobiť súdному prieskumu v tom zmysle, či vznik vecného bremena zo zákona bráni vzniku vecného bremena iným spôsobom, v danom prípade písomnou zmluvou o zriadení vecného bremena uzavretou medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/ 25. septembra 2007. Odpovede na tieto otázky ústavný súd považuje za kľúčové nielen pre rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu týkajúce sa určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem [§ 80 písm. c) OSP], ale aj splnenia povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva [§ 80 písm. b) OSP]. V posudzovanom prípade však absentujú.“.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie (pozri bod 3.) podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie (pozri bod 2.) vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a tiež dôvodné.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. Dovolací súd skôr ako pristúpi k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľa o nesprávnom procesnom postupe nižších súdov, prípadne tiež argumentácia o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za podstatné zdôrazniť, že viazanosť právnym názorom vysloveným v rozhodnutí ústavného súdu, § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky upravuje, čo sa v teórii označuje ako vertikálny precedens s kasačnou záväznosťou, kde „vyšší“ orgán prikazuje „nižšiemu“, ako má vo veci ďalej postupovať a rozhodnúť. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť a posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal (k tomu viď aj ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. Zákon o ústavnom súde. Komentár. Bratislava: WOLTERS KLUVER SR, 2019, s. 404).

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Žalobca v podanom dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP ako prvé vytýkal odvolaciemu súdu nedostatok dôvodov a arbitrárnosť napadnutého rozsudku, a to aj vzhľadom na rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veci jeho ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 84/2021.

17. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

18. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

19. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho

odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerespektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom strany na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

21. K práve uvedenému sa v odvolacích konaniach pridružuje i faktor umožnenia odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí, keď spätosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstojí ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržateľnosť dopĺňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takého rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 387 ods. 2 CSP nemožno hovoriť (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

22. Podľa dovolacieho súdu, vychádzajúc predovšetkým zo záverov ústavného súdu vyjadrených v zrušujúcom uznesení (pozri body 51 až 66), byť si je vedomí kasačnej záväznosti nálezov ústavného súdu ako záväznosti takmer absolútnej, keď nielen výrok nálezov, ale aj nosné dôvody uvedené v jeho odôvodnení sú záväzné, pretože vyjadrujú názor ústavného súdu, ktorý tak interpretuje princípy aplikácie práva, sa v prejednávanej veci nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (skutkových aj právnych) vyskytli v rozsudkoch oboch nižších súdov.

23. Z argumentácie rozsudkov nižších súdov vyplýva, že súd prvej inštancie sa dôvodnosťou žaloby nezaoberal, keďže dospel k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení s tým, že prípadný úspech žalobcu v tomto konaní by nezmenil jeho právne postavenie a vyhovie žalobe by nemohlo priniesť žiadne konečné právo žalobcovi, nanajvýš by mohlo byť prostriedkom pre ďalšie súdne konania, čo je zásadne neprípustné. Záver prvoinštančného súdu odvolací súd prevzal, keďže ho považoval za vecne správny. Podľa dovolacieho súdu ale vychádzajúc z názoru a zistení ústavného súdu vyjadrených v zrušujúcom náleze, podľa ktorého „... hoci v jeho odôvodnení

krajský súd uviedol, v čom spočíva účel určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP účinného do 30. júna 2016, pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa, ktorý vyjadril nesúhlas so záverom okresného súdu o neexistencii naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na požadovanom určení, sa priority nevyporiadala s tým, či vecné bremeno na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy uzavretej žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade 25. septembra 2007 mohlo vzniknúť (vzniklo) už skôr zo zákona (originárnym spôsobom) a následným prevodom týchto nehnuteľností sa ďalšia osoba (sťažovateľ) stala subjektom už existujúceho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (odvodeným spôsobom).“ a „, Pokiaľ by krajský súd dospel k záveru, že tomu tak bolo, zistenú skutočnosť mal následne podrobiť súdnemu prieskumu v tom zmysle, či vznik vecného bremena zo zákona bráni vzniku vecného bremena iným spôsobom, v danom prípade písomnou zmluvou o zriadení vecného bremena uzavretou medzi žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade 25. septembra 2007. Odpovede na tieto otázky ústavný súd považuje za kľúčové nielen pre rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu týkajúce sa určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem [§ 80 písm. c) OSP], ale aj splnenia povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva [§ 80 písm. b) OSP].“, na ktorý v celom rozsahu odkazuje, tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke vady konania namietanej dovolateľmi má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 387 ods. 3 a § 393 ods. 2 a 3 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu potom bolo žalobcovi znemožnené realizovať patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP je preto dôvodné.

24. Žalobca v dovolaní namietal i nepripustenie zmeny žaloby prvoinštančným súdom uznesením zo dňa 5. marca 2020 a nerozhodnutie o všetkých návrhoch na zmenu žaloby.

25. I k danej námietke dovolateľa ústavný súd vo vydanom zrušujúcom náleze zaujal stanovisko, z ktorého najvyšší súd vyberá nasledovnú konštatáciu „Ústavný súd už nálezom č. k. III. ÚS 72/2010 zo 4. mája 2010 judikoval (ZNaU 20/2010), že „V súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrážnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, ZNaU 36/2008). Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná. V uvedenom kontexte treba chápať aj uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 84/2021-20 z 25. februára 2021 (bod 5), v ktorom ústavný súd (okrem iného) poznamenal, že „... navrhovaná zmena petitu žaloby sa javí ako podstatná a ak okresný súd, poznajúc najlepšie dôkaznú situáciu v konaní, vyhodnotil, že by pripustenie takejto zmeny žaloby nebolo hospodárne, pretože nemá oporu v dosiaľ

vykonanom dokazovaní, ústavný súd nie je povolaný skutkové zistenia okresného súdu prehodnocovať ani nahrádzať vlastnými úvahami“. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti totiž nič nenasvedčovalo tomu, že krajský súd sťažovateľovi, ktorý proti rozsudku okresného súdu (a neskôr aj proti doplniacemu rozsudku okresného súdu) podal odvolanie, neposkytne účinnú ochranu jeho základných práv a slobôd. Pokiaľ vývoj ekonomiky, regulácia a konkurenčné prostredie na telekomunikačnom trhu vedie u žalovanej v 1. rade k tomu, že je nútená predávať svoj nepotrebný, prípadne málo využívaný majetok, mala by poznať nielen to, v akom technickom stave, ale aj v akom právnom stave sa konkrétne nehnuteľnosti nachádzajú, aby tak predišla súdnym sporom, ktorých so zreteľom na monopolné postavenie jej právneho predchodcu na telekomunikačnom trhu môže byť veľmi veľa, pričom následné preverovanie právneho stavu týchto nehnuteľností je nielen časovo, ale aj finančne náročné. 62. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že z kúpnej zmluvy uzavretej žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade 25. septembra 2007 vyplýva, že predmetom predaja neboli hnutelné veci žalovanej v 1. rade, „napr. telekomunikačné zariadenia s príslušenstvom, telekomunikačné vedenia, klimatizačné zariadenia s potrebnými prívodmi a odvodmi, nulté (káblivé) šachty, káblovody, elektrické (napájacie a uzemňovacie) vedenia, rozvodne nízkeho napätia, RE rozvádzače pre podružné meranie elektrickej energie, prípoja pre mobilný záložný zdroj - motorgenerátor, batérie (akumulátory) usmerňovače, zabezpečovacie zariadenia, kľúčové trezorčeky a iné, ktorých umiestnenie a prevádzka v/na prevádzaných nehnuteľnostiach je predmetom vecných bremien zriadených Zmluvou o zriadení vecného bremena spísanej na jednej listine s touto Kúpnu zmluvou“. V podstate rovnakú formuláciu hnutelných vecí, ktoré neboli predmetom predaja, obsahovala aj kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanou v 2. rade a sťažovateľom 17. decembra 2009. Pokiaľ žalovaná v 1. rade mylne považovala inžinierske stavby, ktorými sú (okrem iného) diaľkové a miestne elektronické komunikačné siete a vedenia, telekomunikačné stožiare, transformačné stanice [§ 43 ods. 1 a ods. 2 písm. h) stavebného zákona], za hnutelné veci spôsobilé byť predmetom vecných bremien zriadených písomnou zmluvou, zrejme prehliadla špeciálnu úpravu tohto právneho inštitútu, ktorá jej ukladala podať návrh na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností (bod 43). Z uvedeného dôvodu neobstojí jej tvrdenie, že sťažovateľom navrhovaná zmena petitu si vyžadovala doplnenie dokazovania minimálne z pohľadu existencie skutočností, z ktorých by vyplývala povinnosť prejavu vôle, resp. že sťažovateľom navrhovaný petít žaloby bol neprípustný, neurčitý a nevykonateľný, preto ani nemožno tvrdiť, že nepripustenie zmeny žaloby bolo nejakým zásadným prvkom pri súdnej ochrane práv sťažovateľa. 65. V tejto súvislosti sa záver krajského súdu, že nie je oprávnený preskúmať rozhodnutie okresného súdu o nepripustení zmeny žalobného návrhu, keďže proti nemu odvolanie podľa § 357 CSP nie je prípustné, v kontexte danej veci javí ako predčasný“.

26. Z vysloveného ústavným súdom potom vyplýva povinnosť odvolacieho súdu zaoberať sa a to dôsledne námietkami žalobcu o prípustnosti zmeny žalobného návrhu, i keď voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny odvolanie nie je prípustné.

27. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

28. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené z procesných dôvodov, dovolací súd sa už nevyporiadava s dôvodmi prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP a namietaným nesprávnym právnym posúdením ako ďalším dôvodom dovolania (bod 3.).

29. Vzhľadom na v zrušujúcom náleze ústavným súdom vyslovené porušenie základných práv žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd i napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť odvolaciemu súdu, aby sa

pri opätovnom prejednávaní odvolania žalobcu podrobne a dôsledne riadil právnym názorom ústavného súdu podrobne vyjadreným v časti V.1. zrušujúceho nález, výslovne venovanému namietaným porušeniam základných práv žalobcu napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu (body 35 až 66), ktorý je nevyhnutné rešpektovať a vychádzať z neho.

30. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

31. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.